

**RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN**

**ARREST**

**nr. 16.559 van 26 september 2008  
in de zaak RvV 25.991 II**

In zake: **[REDACTED]**

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS  
Kortrijksesteenweg 641  
9000 GENT

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en  
asielbeleid,

---

**DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat **[REDACTED]** die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 april 2008 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DUMERY, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. FIERENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

**WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

**1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.**

- 1.1. Verzoeker diende een vestigingsaanvraag in op 7 september 2005 in functie van zijn Belgische echtgenote.
- 1.2. Op 21 februari 2006 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).
- 1.3. Bij schrijven van 6 maart 2006 diende verzoeker een verzoek tot herziening in tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing.

1.4. Nadat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker op 22 november 2007 inlichtte over de gevolgen van de recente wetswijzigingen voor de verzoeken tot herziening, diende hij op 10 december 2007 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.5. Bij arrest nr. 9.168 van 26 maart 2008 werd de in punt 1.2. vermelde beslissing vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.6. De gemachtigde van de minister trof op 10 april 2008 een nieuwe beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 14 april 2008 in kennis gesteld.

**Dit vormt de bestreden beslissing.**

## 2. Onderzoek van het beroep.

**2.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:**

*\*In uitvoering van artikel 61 §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 zoals gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 27.04.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging aangevraagd op 07.09.2005 door P.X., (...) geweigerd.*

**Reden van de beslissing:**

**Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging in de hoedanigheid van echtgenoot.**

- Afwezigheid van een gezinscel:

Uit het verslag d.d. 03.10.2006 van de politie van Izegem blijkt het volgende:  
De controles werden uitgevoerd op 12.02 en 12.03.2006.

De controles werden uitgevoerd op 12/09 om 10u, op 13/09 om 19u, op 14/09 om 16u, op 16/09 om 12u, op 25/09 om 10 en 16u, op 27/09 om 15u, op 28/09 om 7u05, op 30/09 om 10u en op 02/10 op 16, 21 en 22u.

Enkel op 28/09 was betrokkene, alleen, in de woning aanwezig. De echtgenote sliep volgens betrokkene bij haar moeder. Zij werd tijdens de controles geen enkele keer aangetroffen. Op de deurbel staat geen naam vermeld.

Uit het rijksregister blijkt dat de echtgenote sinds 15.12.2006 officieel ingeschreven werd in Harelbeke, terwijl haar echtgenoot in Izegem bleef wonen.

Uit voorgaande (de veelvuldige politiecontroles op verschillende tijdstippen van de dag waarbij het koppel geen enkele maal samen aan te treffen was en het feit dat de echtgenote niet meer bij haar echtgenoot woonachtig is) blijkt de afwezigheid van de gezinscel tussen de echtgenoten."

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 61 van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit), en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van het recht op een menswaardig bestaan. Machtsmisbruik."

2.3. Verzoeker betoogt ter ondersteuning van zijn eerste middel ondermeer als volgt: "Dat verweerder, volledig tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 maart 2008 in, zomaar opnieuw een weigeringsbeslissing neemt ten aanzien van verzoeker zonder dat werd rekening gehouden met de motivatie en het gezag van gewijsde van dit arrest. Hoewel het arrest dd. 26 maart 2008

duidelijk stelde dat enkel op basis van een naar behoren ingevuld verslag aangaande de gezamenlijke vestiging de gemachtigde van de minister over voldoende gegevens beschikt om een beslissing te treffen aangaande de vestigingsaanvraag, ingediend op grond van artikel 40 Vreemdelingenwet, legt verweerder deze opmerkingen/vaststellingen/motieven volledig ter zijde, verwijzende naar een verslag welke door de politie van Izegem zou opgemaakt en welke dateert van 3 oktober 2006, een jaar nadat verzoeker een vestigingsaanvraag indiende ! Dat dit duidelijk een miskennen is van het gezag van gewijsde van het arrest dd. 26 maart 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekers merken op dat verweerder pas nu in de beslissing dd. 10 april 2008 verwijst naar een verslag van de politie dd. 3 oktober 2006 terwijl hij gehouden is overeenkomstig het artikel 61 van het KB van 8 oktober 1981 binnen een termijn van vijf maanden na de afgifte van de bijlage 19 en het attest van immatriculatie een beslissing tot weigering van vestiging te nemen. Dat er duidelijk sprake is van onzorgvuldig bestuur en machtsmisbruik in hoofde van verweerder, schending van het redelijkheids, het rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel(...) Dat verzoeker, nadat hij reeds op 7 september 2005 een aanvraag tot vastiging overeenkomstig art. 40 §6 van de vreemdelingenwet indiende, door verweerder op 14 april 2008 een weigeringsbeslissing met bevel om het Belgisch grondgebied te verlaten, wordt betekend waardoor het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen, dat er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd. Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoeker reeds op 7 september 2005 een vestigingsaanvraag indiende en op 10 april 2008 deze aanvraag negatief wordt beoordeeld (...)"

2.4. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen het volgende: "Door de gemachtigde van de federale Minister van Binnenlandse Zaken werd dan ook geheel terecht, gelet op de elementen waarvan de gemachtigde kennis had op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid geoordeeld dat de gezinscel niet kan worden gecontroleerd, dit overeenkomstig de relevante wetsbepalingen, de motiveringsverplichting inclusief (...) Geheel ten overvloede laat de verwerende partij niet blijkt (sic) waarop verzoeker zich baseert om te stellen dat een vervalt termijn van vijf maanden zou zijn voorzien waarbinnen de vestiging kan worden geweigerd". Verweerder citeert artikel 61 van het vreemdelingenbesluit en stelt dat "Nergens blijkt dat sprake is van een vervalt termijn van vijf maanden. Terwijl verzoeker heeft nagelaten zich tijdig aan te bieden bij het gemeentebestuur, zodat evenmin de sanctie van art. 61 § 3 lid 3 voormeld in casu van toepassing kan zijn. Verzoeker is derhalve zelf nalatig geweest en toont geenszins aan dat er een sanctie van verval van het recht de vestiging te weigeren zou verbonden zijn aan het niet nemen van beslissing binnen een termijn van vijf maanden."

2.5. Bij arrest nr. 9.168 van 26 maart 2008 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de in punt 1.2. vermelde beslissing. De verwerende partij heeft hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State, zodat voormeld vernietigingsarrest definitief is. Een vernietigde beslissing wordt geacht nooit getroffen geweest te zijn. Het bestuur dient na een vernietigingsarrest de zaak te hernemen na het indienen van de vestigingsaanvraag maar voor het onderzoek ervan. Wanneer het bestuur verplicht is een beslissing te treffen binnen een wettelijk voorziene termijn van vijf maanden en de wet gevolgen verbindt aan het verstrijken van deze termijn (zie punt 2.7) en de beslissing die destijds binnen de voorziene termijn getroffen werd, vernietigd wordt door de Raad, beschikt het bestuur opnieuw over de volle termijn van vijf maanden om een nieuwe beslissing te treffen (cfr. R.v.St., nr. 69.293, 30 oktober 1997; R.v.St., nr. 39.471, 5 november 1997; R.v.St., nr. 71.396, 29 januari 1998; R.v.St., nr. 74.260, 11 juni 1998; R.v.St., nr. 95.155, 3 mei 2001; R.v.St., nr. 95.574, 17 mei 2001; R.v.St., nr. 153.939, 19 januari 2006; Cass., 4 april 2002, A.R. C000457; LUST, J., "Wanneer kan de overheid, na de vernietiging van een beslissing die binnen een vervalt termijn moet worden (en is) genomen, een nieuwe beslissing nemen?", noot onder R.v.St., Van Rompuy, nr. 59.125, 24 april 1996, T.Gem., 1997, 102-107 en LUST, J., "De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State", in OPDEBEEK, I., (ed.), *Benoeemingen, bevorderingen en Raad van State*, Brugge, Die Keure, 1997, 107-151). Deze volle termijn van vijf maanden moet het bestuur toelaten om een beslissing te nemen waarbij de initiële aanvraag wordt voldaan, rekening houdend met het motief van het vernietigingsarrest. Aan verzoeker werd een attest van immatriculatie uitgereikt geldig tot 7 maart 2006. Blijkens het rechtsplegingsdossier werd het in punt 1.5. bedoelde arrest aan de verwerende partij betekend op 28 maart 2008. Het bestuur trof een

nieuwe beslissing op 10 april 2008. Hieruit blijkt dat het bestuur een beslissing heeft getroffen binnen de in artikel 61, §2, van het vreemdelingenbesluit bedoelde termijn die opnieuw loopt vanaf de betekening van het vernietigingsarrest.

2.6. (Oud) artikel 61 van het vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

*"§1.- De vreemdeling bedoeld in artikel 40, § 6, van de wet, wordt, voor zover hij voldoet aan de voorwaarde bedoeld in artikel 44, § 1, en na inzage van de documenten die vereist zijn voor de binnenkomst in het Rijk, ingeschreven in het vreemdelingenregister en, naargelang hij de nationaliteit van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen bezit of niet, in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, model B of model A, overeenkomstig bijlage 5 of 4, geldig vijf maanden vanaf de datum van afgifte(...).*

*§ 2.- De vreemdeling moet zich ten vroegste een maand na de aanvraag tot vestiging en ten laatste voor de afloop van de geldigheidsduur van zijn attest van immatriculatie bij het gemeentebestuur aanbieden ten einde zich de beslissing aangaande de aanvraag tot vestiging te laten betekenen.*

*§ 3.- Indien de Minister of zijn gemachtigde het recht op vestiging erkent, schrijft het gemeentebestuur de vreemdeling in het bevolkingsregister in en geeft het hem al naargelang hij de nationaliteit bezit van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of niet, de verblijfskaart van onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of een identiteitskaart voor vreemdelingen af. Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot afgifte van de verblijfs- of identiteitskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfs- of identiteitskaart. Indien de Minister of zijn gemachtigde evenwel van oordeel is dat bijkomend onderzoek verricht moet worden met betrekking tot de geldigheid van de documenten aangaande de bloed- of aanverwantschap met de Belgische onderdaan of aangaande de vestiging van de vreemdeling met de Belgische onderdaan, brengt hij de vreemdeling daarvan op de hoogte, die dan in het bezit blijft van zijn attest van immatriculatie. Indien de vreemdeling zich overeenkomstig § 2 bij het gemeentebestuur aanbiedt om zich de beslissing aangaande de aanvraag tot vestiging te laten betekenen en er geen enkele onderrichting gegeven werd door de Minister of zijn gemachtigde, handelt het gemeentebestuur overeenkomstig het bepaalde in het eerste lid."*

2.7. Uit de redactie van artikel 61 van het vreemdelingenbesluit volgt dat de termijn van vijf maanden, in tegenstelling tot wat de verwerende partij meldt in haar nota, wel degelijk een vervaltermijn is, aangezien aan het verstrijken van de bedoelde termijn het verlies van de handelingsbevoegdheid van de overheid verbonden is. In het specifieke geval van artikel 61 van het vreemdelingenbesluit vloeit tevens een positief gevolg voort voor de vreemdeling indien de overheid er niet toe komt te beslissen binnen de voorziene termijn, namelijk de erkenning van zijn vestigingsrecht. In casu mist de stelling van de verwerende partij dat verzoeker zich niet tijdig zou aangemeld hebben bij het gemeentebestuur teneinde zich een beslissing te laten betekenen inzake de vestigingsaanvraag bovendien feitelijke grondslag, aangezien het bestuur zelf binnen de termijn (zie punt 2.5.) een beslissing getroffen heeft.

2.8. Door het vernietigingsarrest van de Raad wordt de vernietigde beslissing geacht nooit getroffen geweest te zijn. Dit betekent niet dat het bestuur een positieve beslissing dient te treffen aangaande de vestigingsaanvraag van verzoeker. Het bestuur verliest zijn discretionaire bevoegdheid in deze niet, maar is in het geval het ervoor opteert een nieuwe beslissing te treffen aangaande de oorspronkelijke vestigingsaanvraag, verplicht rekening te houden met het motief van het vernietigingsarrest. In casu luidde de vernietigingsgrond onwettigheid naar de motieven en schending van de zorgvuldigheidsplicht. Een nieuwe beslissing kan worden getroffen op voorwaarde dat er andere motieven en elementen worden gevonden die wel deugen. Deze nieuwe motieven en elementen kunnen reeds bestaan hebben ten tijde van de vernietigde beslissing, maar ze kunnen ook worden ontleend aan een wijziging in de feitelijke omstandigheden sindsdien (cfr. LUST, J., "De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State", in OPDEBEEK, I., (ed.), *Benoeemingen, bevorderingen en Raad van State*, Brugge, Die Keure, 1997, p.128; DE SOMERE, P., *L'exécution des décisions du juge administratif. Rapport belge*, A.P.T. 2005, afl. 1, pp.4-5).

2.9. Het feit dat de bestreden beslissing verwijst naar een politieverlag van 3 oktober 2006, dat meer dan een jaar nadat verzoeker een vestigingsaanvraag indiende opgesteld werd, vormt op zich geen schending van het gezag van gewijsde van het in punt 1.5. bedoelde vernietigingsarrest en gelet op het bovenstaande miskent het evenmin de gevolgen van een vernietigingsarrest.

2.10. Het feit dat de bestreden beslissing dateert van 10 april 2008, daar waar verzoekers vestigingsaanvraag dateerde van 7 september 2005, is het gevolg van het in punt 1.5. bedoelde vernietigingsarrest. Zoals reeds eerder gesteld werd, verhindert dit het bestuur niet opnieuw een negatieve beslissing te treffen aangaande verzoekers vestigingsaanvraag. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.5. Het bestuur heeft de termijn bepaald in artikel 61 van het vreemdelingenbesluit bij het treffen van een nieuwe beslissing aangaande verzoekers vestigingsaanvraag gerespecteerd. De door verzoeker opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur worden derhalve niet geschonden. De Raad verwijst voor het overige naar de bespreking van het tweede middel waaruit blijkt dat de bestreden beslissing het gezag van gewijsde van het in punt 1.5. bedoelde vernietigingsarrest niet schendt.

2.11. Verzoeker betoogt ter ondersteuning van zijn eerste middel nog als volgt:

*"(...) Bovendien dient te worden vastgesteld dat, indien verzoeker het land diende te verlaten als gevolg van de vestigingsweigering, verweerder dan destijds toch de nodige maatregelen had moeten nemen, met name zo vlug mogelijk een beslissing te nemen aangaande het door verzoeker ingediende verzoek tot herziening dd. 6 maart 2006. (...) Overigens merkt verzoeker verder op dat door het veel te dralen voor het nemen van een beslissing verzoeker zich verder in de Belgische samenleving integreerde, vaststelling waar verwerende partij niet voorbij kan en dienaangaande wel affectief een onderzoek diende in te stellen (cf. R.v.St. nr. 44.940, 18 november 1993; R.A.C.E. 1993, z.p. Rev. dr. étr. 1993, afl. 76, 595-597 en T. Vreemd. 1994, afl. 1, 22-24). Verzoeker heeft er wel degelijk belang bij dat binnen een redelijke termijn een beslissing wordt genomen aangaande zijn aanvraag teneinde te vermijden dat verzoeker verder hoop koestert om zijn verblijf geregulariseerd te zien. Verzoeker is van oordeel dat, hoewel er geen enkel recht kan ontstaan uit het verstrijken van een redelijke termijn, er toch moet worden rekening gehouden met de mogelijkheid dat het uitblijven van een beslissing binnen een redelijke termijn, gelet op verzoekers verdere integratie in de Belgische samenleving, een aantasting vormt van het recht op een menswaardig bestaan en het recht op de bescherming van het gezins- en privé-leven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheids-inmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel. Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. Dat de weigeringsbeslissing (en bijgevolg het bevel om het grondgebied te verlaten) niet gerechtvaardigd / proportioneel is, daar ze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf sedert 2000 in België, waar hij zijn leven opnieuw heeft opgebouwd, zijn vestigingsaanvraag sedert 2005, ... geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. De weigeringsbeslissing (en bijgevolg het bevel om het grondgebied te verlaten) is dus onevenredig/niet-proportioneel in het licht van de bescherming van het privé- en gezinsleven uit het art. 8 E.V.R.M. en het recht op een menswaardig bestaan."*

2.12. De opmerkingen van verzoeker inzake de langdurige behandeling van zijn in punt 1.3. bedoelde verzoek tot herziening zijn niet dienstig. Dit maakt immers niet het voorwerp uit van verzoekers beroep. Door het in punt 1.5. bedoelde vernietigingsarrest van de Raad heeft bovendien het verzoek tot herziening ex tunc geen voorwerp meer, aangezien de beslissing waartegen het verzoek tot herziening ingediend werd, vernietigd werd.

2.13. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St. nr.

99.581, 9 oktober 2001). Artikel 40 van de vreemdelingenwet kan als een wettelijk kader beschouwd worden binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St. nr. 140.105, 2 februari 2005). Conform de bestreden beslissing voldoet verzoeker niet aan de aan de vestiging gestelde voorwaarden. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing onrechtmatig is. Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending van artikel 8 van het EVRM inhouden (R.v.St. nr. 130.936, 30 april 2004). Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou verzoeker op grond van artikel 40 van de vreemdelingenwet een vestigingsrecht kunnen erkend zien, zonder aan de daartoe gestelde voorwaarden te voldoen. Uit het betoog van verzoeker volgt dat hij het bevel om het grondgebied te verlaten als een uitvoeringsmaatregel ziet van de weigering van vestiging, waardoor dit bevel evenmin artikel 8 EVRM schaadt.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.14. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de rechten van de verdediging.

2.15. Verzoeker voert aan dat het politieverlag van 3 oktober 2006 waarnaar de bestreden beslissing verwijst geen behoorlijk ingevuld verslag aangaande de gezamenlijke vestiging betreft, wat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest van 26 maart 2008 nochtans als voorwaarde stelde voor het treffen van een beslissing aangaande de vestigingsaanvraag door verweerder. Verzoeker specificeert dat in het betrokken verslag geenszins de huisvesting en de persoonlijke voorwerpen (kleden, foto's) beschreven werden en evenmin de resultaten van een buurtonderzoek werden ingevuld. Verzoeker vervolgt dat hij en zijn echtgenote geenszins aan enig verhoor onderworpen werden nadat zijn echtgenote sinds 15 december 2006 officieel ingeschreven werd in Harelbeke, terwijl verzoeker in Izegem bleef wonen. Verzoeker concludeert dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, dat er sprake is van een schending van de rechten van de verdediging en van onbehoorlijke feitenvinding, die niet toelaat een beslissing te treffen op grond van artikel 40 van de vreemdelingenwet.

2.16. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., X., nr. 110.071, 6 september 2002; R.v.St., X, nr. 132.710, 21 juni 2004). De Raad stelt vast dat de verzoeken-de partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.17. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

2.18. De bestreden beslissing verwijst naar een verslag van 3 oktober 2006 van de politie van Izegem. Dit verslag bevindt zich in het administratief dossier. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, werden in dit verslag wel degelijk de huisvesting en de persoonlijke

voorwerpen beschreven en werd ook de rubriek buurtonderzoek ingevuld. Ook de overige rubrieken werden ingevuld. De kritiek van verzoeker mist feitelijke grondslag.

2.19. Waar verzoeker aanvoert dat hij de gelegenheid had moeten krijgen om zijn persoonlijke situatie toe te lichten, doelt hij op een schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting. Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (R.v.St., nr. 95,805 van 23 mei 2001; Zie ook OPDEBEECK, I., "De Hoorplicht", in OPDEBEECK, I. en VAN DAMME, M. (ed.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur, Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278). De beslissing van de gemachtigde van de minister om de vestigingsaanvraag te weigeren, kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 40 van de vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur.

Het tweede middel is niet gegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

T. LEYSEN.

De voorzitter,

M. EKKA.